

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy évre 30000 K.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollar.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKIMETHODISTA
EGYHÁZ KOZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a kéziratok és előfizetések küldendők:

„Legyetek veszteségben!”

(II. Mózes 14.14.)

Isten gyermekei, mielőtt utra indulnak, mielőtt valamit terveznének, mielőtt valami munkához fognának, előbb Istenükhöz, mint menyey édes Atyjukhoz fordulnak tanácsért, világosságért, segítségért, áldásért. Miért? Mert nem akarnak a maguk esze, a maguk akarata szerint járni s nem akarnak Isten Igéje, vagy Isten akarata ellen vétetni. Ezt jól teszik! Bár soh'sem cselekednének más-
képpen!

Tavaly két testvérrel egy ismeretlen köz-
ségbe kellett mennem egy fontos előadás elő-
készítése és megtartása végett. Nem tudtam
vajjon milyen fogadtatásra s megértésre talá-
lok a különböző hatóságoknál, az eddig ta-
pasztalt bizalmatlanság s rossz indulat
sőt sokszor ellenséges indulat után. Nem volt
nálam semmiféle hivatalos bizonyítvány,
amire oly sokat adnak ma; még csak szemé-
lyazonosságomat sem tudtam igazolni. De
nálam volt kis zsebbibliám s szívemben volt
menyei Atyámba vetett bizodalmam s az a
tudat:

»Tied az ügy óh Jézusunk,
Mely telkesít minket.
És mert Tied, ugy bizhatunk
Tönkre soh'sem mehet!»

Mielőtt testvéreimmel utra indultam, le-
borultam s Istennek ajánlottam utunkat, ter-
vünket, kérvén, hogy ha Ó akar általunk
valamit elérni, vezessen minket s az akadá-
lyokat hárítsa el az utból. Imánk után, meg-
néztük az arra a napra kijölvolt bibliai leckét
s a jeligét. Oh hogy örvendezett a lelkünk
hogy ragyogott az arcunk, hogy erősödött
a bizalmunk, s milyen biztosan lépkedett a
lábunk s milyen nyugodtan fogtunk tervünk
megvalósításához, mikor Isten Igéjéből ez
a biztató ígélet hangzott felénk:

»Az Ur hadakozik tiertetek, ti legye-
tek veszteségben!»

Boldogan, nyugodtan, győzelmi kilátás-
sal, sőt a biztos siker tudatával a szívünkben
indultunk testvéreimmel utnak. Boldogságom
érzete pedig mindig nagyobb lett, menyey
Atyámba vetett bizodalmam pedig mindig
erősebb és még erősebb lett, ahányszor a
tornyosuló akadályok az Ó keze érintésére
leomlottak. Amikor én veszteségben voltam
s csak azt szemléltem: Istenem mint hada-
kozik, mint egyengeti az utat, mint nyitogatja
az előttem bezárult ajtókat, mint üzi el az
emberek lelkéből a bizalmatlanságot, az
irigységet, a féltékenységet, a haragot, s
egyéb emberi gyarlóságokat, óh, akkor én
mit tehettem volna egyebet, mint gyarlósá-
gom nagyságát érezve, térdre borulni s di-
csérni, magasztalni Istenem nagyságát, ha-
talmát s végtelen szeretetét, atyai segítségét!

Az a kivonulni készülő nép is látta, mi-
csoda óriási dolog az: otthagyni az eddigi
rabszolgaság helyét — s neki indulni egy
hosszu, bizonytalan utnak, melynek végén
ott vár a rég áhított szabadság! Látták
az ezer meg ezer nehézséget; a király harag-
ját, önzését, csalafintaságait, az ut veszé-
lyeit, az élelmezés, a víz kérdés nehézségeit,
A nők, a gyermekek vajjon hogyan bírják a
fáradalmakat, a pusztá vajjon milyen veszélyt
rejteget, milyen betegségek, milyen ellensé-
gek leselkednek? Ki vezeti, ki óvja, ki
gondozza őket? Ezek mind megszivlelésre
méltó kérdések s aggodalmak voltak? S ime,
ígélet, menyeyi, biztató ígélet tétetik nekik:

»Az Ur hadakozik ti érettetek, ti legye-
tek veszteségben!»

S ugy volt, amint az Ur ígerte nekik. Nap-
pal felhőnek oszlopában, éjjel: tűznek oszlo-
pában ment előttök, hogy vezérelné őket az
uton! S jól vezette! Jól ellátta őket! Cél-
höz jutottak! Az Ígélet földjére!

Egy új év küszöbén állasz. Nem tudod mit hoz? Sötét előtted minden. Nem tudod megéred-e az új év végét? Nem tudod fiéd, feleséged, gyermekeid, szüleid, testvéreid megmaradnak-e melletted? Nem tudod egészség, vagy betegség kísér-e majd végig ebben az új évben? Nem tudod sok, vagy kevés szenvedés vár-e rád? Azt sem tudod hited nagy próbára lesz-e téve, hogy, kifűnjék mennyi a bizalmad s milyen a küzdelem s hogyan is állasz kereszthordozás és hűség, alázat tekintetében? Semmit, de semmit sem tudsz mindezekből! Szinte félsz neki indulni annyi bizonytalanságnak, nehézségnek, akadálnak s sejtett lehetőségnek.

Mit tegyék?

Oh, ne tégy semmi mást, mint amit az Úr elvár az ő gyermekeitől: légy vesztég! Bizad magad Óréá. Ő hadakozik értetted! — Hígyjed!

Tégy úgy, mint a kis gyermek az édesanyja karjában. A kis gyermek a szép virág felé nyújtja karját, s édesanyja oda viszi. Engedd, hogy menyei édes Atyád vigyen céloddhoz! Tégy úgy, mint az a kis fiú, aki a viharban nyugodtan ült a hajó fedélzetén s szemét le nem vette édes Atyjáról, aki erős karjaival kormányozta az ide-oda dobált hajót. A fiú nem félt a tomboló vihartól, torony-

magas hullámoktól — édes Atyja erős karjait nézte, benne bizott! Ne nézd te sem a körülötted levő nehézségeket, akadályokat, hanem nézz Istenre, aki hadakozik értetted s bizton célhoz vezet!

Avagy tégy úgy, mint a magas hegyekben a turisták szokták tenni. Mikor veszélyes csucskok felé haladnak, vezető nélkül nem indulnak s mikor nagy szakadékokhoz érnek, a vezető kezére támaszkodva lépik át a szakadékokat.

Lám, Isten gondoskodott az újtestamenti népről is, hogy vezető legyen vele, nappal is, éjjel is! Gondoskodott, hogy gyermekei nehézségek, akadályok, veszélyek, kísértések, próbák, szenvedések dacára is elérjék a célt, a menyei Kánaánt, az örök életet! Jézus Krisztust küldte, hogy Ő legyen a világ világossága, a hívő lelkek vezetője, aki hadakozik értetted.

Oh kedves lélek, jöjj a Jézus Krisztushoz! Kezedet tedd az Ő kezébe! Bizd Ő reá testedet, lelkedet, Ő bizton célhoz vezet! Vele, de csakis vele, nyugodtan indulhatsz az új évnek! Hidd el: Ő hadakozik értetted is! Légy vesztég! Egykoron magasztalni fogod, hogy mily jó vezéred volt: Jézus Krisztus!

W. J.

A bűn következménye, a halál.

Sailer »Übungen des Geistes« című művéből.

Ford.: S. O.

Hogy miből áll a bűn és mint munkálkodik bennünk, tudjuk; látjuk abból, hogy micsoda rombolást visz véghez az emberi értelemben, akarásban, testben, az ember munkakörében; figyeljük meg tehát a bűnt a legborzasztóbb következményében, — a halálban — és amit azon túl eredményez.

Hogy az ember meghal, azt mutatja minden idők tapasztalata; hogy a meghalás a bűn gyümölcse, tanítja a hit az Isten nyilvánkoztatásából.

»Por vagy és ismét porrá leszel«, mondá egyszer az igazságosság s e törvény naponta teljesebbé megy. »Egy ember által jött a bűn a világra s a bűn által a halál«, mondja az apostol, a halál tehát a bűn zsoldja, s amit mond, az Isten ígéje. S amint a bűn megöli az isteni életet az ember lelkében, ugyanígy öli meg a test életét is azáltal, hogy megöli a testet, amely pedig a lélek lakóhelye. Így fizet a bűn.

Ismerjük meg tehát a bűn zsoldját, a bűnért fizetett bért, hogy közelebről megismerve gyűlöletessé tegye előttünk a bűnt.

1. Halál, felelj nekünk, mi vagy te az embernek?

A halál pedig válaszol. Mindent elveszek az embertől, amit ő mint értelmi lény szeret, mindent; nemcsak minden láthatót, amit szeret, hanem szétrombolom egész lényét. Ha én jövök, a látót vakká, a hallót süketté, a beszélőt némává, az érzőt érzéketlenné teszem; s nemcsak ezt; hanem átváltoztatom a szemét, amely látott, a fület, amely hallott, az érzőszervet, amely érzett, minden érzéket — porrá. Elveszem az egész látható embert, úgy, amint találok s beleteszem a koporsóba, a hideg földbe.

Ha jövök, nem nézek a feleség, gyermek, barát zokogására, nem az orvosok előírására, sem a beteg óhajára; kiméltlenül nyulok utána s senki sem tud nekem ellenállni.

Ha jövök, nem kérdezem először, megvan-e írva a végrendelet, el van-e intézve minden ügy, vajjon megvannak-e fizetve az adósságok, a gyermekekről gondoskodva van-e, előkészült-e az apa a megjelenésére, a feleség, a férj elvesztésébe belenyugodott-e; kiméltlenül vagyok mindenki iránt.

Az emberek meztelenül, és csupaszon, úgy, amint a világra jöttek, úgy jutnak mind a sírba. A király a koronáját, a koldus a tarisznyáját kell, hogy itt hagyja. Itt marad a csont, hus és vér, a dobogó szív minden megfoghatatlan bájjával együtt. Ma-

Megnyugvás.

Mint éltet engem, nem tudom;
De egyet jól tudok,
Hogy — mint ígéje ígérte —
Csodásan megvagyok,

Éj előttem fényre hogy két,
Ezt sem tudom biz én;
De azt igen: sohszem hibáz
Az útamon a fény.

Hogy törí meg ellen dühét,
Mitől szívem szorul,
Azt én, szegény nem tudom még;
De megtörí az Úr!

Hogy ád erőt, vidám kedélyt
Parancsát tenni meg, —
Én nem tudom, de bizton ád;
S én egyszerűn hiszek.

Kezébe téve lelkemet
Békén, csendben vagyok;
Hogyan visz és hová vezet? ...
Mindent Réá hagyok.

Németből: Bernáth.

Funk M. superintendens. Amerikából jó egészségben december 8-án hazaérkezett Budapestre s megkezdte működését. Amerikában sok előadást tartott s nagy érdeklődést keltett munkánk iránt. Előadásai hozzájárultak ahhoz, hogy az amerikaiak tárgyilagos felvilágosítások alapján nyertek bepillantást hazai viszonyainkba s abba az igazságtalanságba, amit velünk a győztesek elkövettek. Funk testvérünk előadásai meleg szimpátiát ébresztettek a magyarok iránt, ami abban is megnyilvánult, hogy árvainkra s gyermekakciónkra is gondoltak az amerikaiak.

Örvendetes családi esemény. Alig hogy Funk testvérünk hazaérkezett, felesége a hatodik gyermekkel ajándékozta meg az Ur kegyelme foytán. Anya és gyermek egészségsek. Adjon az Ur a boldog szülőknek s szép számu testvéri körnek sok-sok örömet és mennyei áldást.

Schmidt János dombóvári prédikátor testvérünk és kedves neje ugyancsak boldog reménykedéssel várták elsőszülött gyer-

gammal viszem a serény kezét és a szép fejet a törzsön s az egész törzsöt.

Ha eljövök, a házat, amely még nincsen készen, nem fejezheti be az építész; a szántóföldet, amely még nincsen felszántva, nem szánthatja a gazda; ha jövök, nem vezetheti tovább a harcot a hadvezér; s nem írhatja meg a könyvét az író. Minden építkezést megállítok; minden számítást, kísérletet, munkát semmivé teszek.

Engem meg nem vesztegethet sem becsületben szerzett cím, sem uralkodói jog, sem jogar, sem tudás, sem szépség, sem nagyság — maga az erény sem. Én magammal ragadom a nagyrabecsültet úgy, mint a megvetettet, a gazdagot, mint a szegényt, a bölcsét, mint a bolondot, az egészségest, mint a beteget, a szépet, mint a csunyát, a nagyot, mint a kicsinyt, az erkölcsös embert, mint a gazembert. Senki sem tud ellentállni.

Ha jövök, nem nézek a korra, sem a nemre, sem a leszármazásra; magammal viszem a féléves csecsemőt éppen úgy, mint a száz éves aggot, a leányt, mint az ifjút, a feleséget, mint a férjet, a nemes embert, mint a polgárt, ahová én hideg kezemmel bekopogok, ajtó és kapu feltárul előttem s ha a zsákmány a hátamon van, senki azt onnan többé el nem veheti.

Elviszem a völegényt a nászszobából, a csecsemőt az anya kebléről, az utazót a vonatból, a papot az oltár elől, a katonát a harctérről, a fejedelmet a trónjáról, a foglyot a fegyházból s ellentállni senki sem tud.

Minden halandókat elhozom a végítéletet: Hagyjatok el mindent, ami idelent van s ami porból lett, legyen porrá!

Ha-ál, milyen borzasztó a te intőszózatod!

Azonban halljuk tovább.

2. Halál, felelj nekünk, mi vagy te a bünösnek?

Mindent elveszek az embertől, amit szeret, de a bünösnek még keserűbbé teszem e veszteséget s nehezé a bucsut.

Mieőtt magammal viszem a bünöst, három különböző tükröt tartok elébe. Az egyikben látja a *múltat*. Vétkeinek egész sorozatát, értelmének első megnyilatkozásától, életének utolsó napjáig. Látja, amint szegények, sápadt árvák, megcsalt barátok, elcsábított szüzek, siró özvegyek, jajgató csalódott testvérek, erényüktől megfosztott háznépe, elnyomott szomszédok égre emelt kezekkel bosszuért kiáltanak.

A második tükrőben látja a *jövőt*. A földet, amint száját felnyitja, hogy őt elnyelje; s rothadást, amint fogait élesíti, a leendő

mekük megérkezését. Az élet és halál Ura azonban másképen határozott. A megérkezett kis gyermek pár órai élet után meghalt. Az Ur vigasztalja meg a megszületett fiatal szülőket.

Molnár Ilonka, Molnár András és Freska Ilona, a nyiregyházi gyülekezethez tartozó fiatal szülőknek 39 napos gyermeke november 24-én nagyon rövid szenvedés után meghalt. Énekkarunk a gyászudvarban s a sirnál énekelt, miután a szülők s a jelenlevő hallgatók figyelmét Isten ígéje alapján az örök életre irányítottuk. Tudjuk, hogy mint Jézust vizontlátták tanítványai, mi is vizontláttuk kedveseinket; tudjuk, hogy van feltámadás, örök élet!

December 7-én, advent második vasárnapján este 7 órakor a nyiregyházi kápolnában a prédikátor vetített képek segítségével több mint 400 hallgató előtt a János Jelenésej alapján tartott evangélizáló előadást. Nekünk hívőknek folyton készen kell lennünk a visszajövő Messiás fogadására, mint az őt okos szűz ébren, készen várta a vőlegényt, vagy mint a szolga hűséges munkában elfoglalva várta a gazdáját. Figyeljük a Krisztus visszajövetelét megelőző jeleket. A keresztyénség hitvallásában benne áll a Krisztus visszajöveteléről: »Onnan leszen el-

jövendő ítélni, eleveneket és holtakat.« A névleges keresztyén nem törődik az ítéletre jövő Krisztussal; a hívő keresztyénnek pedig éppen az ítéletre hamar eljövő Krisztus fogadására van irányítva a figyelme. A térfolyamán a nyiregyházi kápolnában még több vetített képes evangélizáló este lesz, mikor is a bibliai történetek s a pogány misszióból vett történetek kerülnek bemutatásra.

Alkalom a jótékonykodásra. Egy jobb napokat látott, alig járnai tudó öreg anyóka, ki fázik is, meg éhezik is, nyomortanyáján, ezuton kéri az irgalmas szívű embereket, hogy adományait a szerkesztőhöz küldve, enyhítsék nélkülözéseit. Személyes meggyőződést szereztünk a teljesen egyedül álló, éhező öreg nő szükségéről. Adományokat szívesen közvetít a szerkesztőség.

Schwob C. Sidney (Ausztráliában) olvasta a Békeharangban, hogy a miskolci gyülekezet kis imahelyiséget szeretne építeni. E célra beküldött egy angol fontot, ami magyar pénzben 343 000 K-nak felel meg. A Békeharangra s egyéb célokra szintén küldött nevezett testvérünk 1 fontot. E helyen is köszönetet mondunk neki, hogy a távoli Ausztráliában sem felejt el magyar mivoltát. Isten áldja!

dög szétदारabolására: az élet könyvét, amelyből egy teljhatalmu kéz a nevé ki-törli; az ítélőszéket s azon az emberfiát, aki az ő cselekedeteit méri s a mérlegen a felírást; »könnyűnek találta«; a poklot, amely meg nem szűnik őt bepanaszolni s minden elemet, amely felfegyverkezik, hogy boszút vegyen rajta, mert nem az Alkotó tiszteletére használta őket.

A harmadik tükörben látja a *jelent*; lel-kének valódi állapotát; látja, amint lassan-lassan a reménység utolsó sugara is eltűnik s helyébe tér a sötét kétségbeesés minden következményével; látja, amint a meg-bánás, szégyen, félelem és ijedtség, a rá-szedettségnek kínos érzése és az égő fájdalom az igazság törvénye után a szegény szívet széttepi.

E háromféle tükröt tartom a bűnös elé, s ha az már képtelen a rémképeket továbbra is nézni, úgy kiragadom őt a siralomnak e képeiből s beletaszítom őt a valódi siralomba, vagyis: a bűnös meghal.

Oh, halál, borzalmas, borzalmas a te intő szózatod! Mégis, beszélj tovább.

3. Halál, felelj nekünk, mi vagy te annak, aki a bűn utjáról letért s azon az uton halad, amely Istenhez vezet, mi vagy te annak, aki Krisztusban kegyelmet és üd-vőt talált?

Amilyen a kérdés, olyan a felelet.

Annak számára nem vagyok rémkép, hanem békehírnök; ki Isten szenvedő gyermekének a láncait megoldja, a megkötözött örököszt kiveti a fogságból s a zárando-kot hazaviszi az ő Megváltójának ölébe.

Isten gyermekének három másfajta tükröt mutatok. Egyikben látja a *multat*: Minden bűnének bocsánatát, nemes cselekedeteit, amelyeket szerctettel, Istenben való hit által cselekedett, Krisztust, kit etetett, itatott, ruházott és szállást adott azáltal, hogy a szegényeken gyakorolta e jótéteményeket.

A másodikban látja a *jelent*: Az ő csendes, nyílt, boldog kedélyét; s e kedélyben lá-gazságosságot, békességet, a szentlélekkel lakozó örömet; látja Krisztust az Atyáva a szentélyben lakva, amint az ő ígését tel-jesíti, a hívő kedélyt nem hagyva el árván hanem kinyilatkoztatja magát neki.

A harmadikban látja a *jövőt*: Krisztust amint elkészíti számára a lakóhelyet a Atya házában s amint ezt már elkészítette sietve eljön, hogy őt, az Ő testvérét, k feloldozásra szomjuhozva vár, feloldozza hazavigye az Atyához.

Mikor a látottak Isten gyermekét a reménységben boldoggá s a hitben erőssé teték, úgy elragadom őt, még mielőtt várná elragadom szeliden, mert Istennek kedvenc

Tömbnaplár 1925-re. Az idén a Bethania-egylet adott ki az év minden napjára szóló bibliai leckével ellátott szakitós naplárt. Ebből 500 darabot vettünk át terjesztés végett. Melegen ajánljuk. Kapható: Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5.

Nem a javaknak bősége, hanem Isten áldása szükséges ahhoz, hogy valóban boldogok legyünk.

A nehéz munka megtartja az egészséget és egy gramm egészség többet ér, mint egy szák gyémánt.

A szegény ember hamar megferiti asztalát és munkája megtakarítja a mártás kiadását. A legjobb orvosok dr. Megelégedés, dr. Nyugodtság és dr. Vidámság; sok szegény földmivesnek megvan az a szerencséje, hogy ezeket az urakat asztalánál láthatja.

Türelmetlen emberek szorgalmasan öntözik nyomoruságukat és levagdadják minden vigaszukat; a szenvedések hivatlan vendégek, de a panaszos kedélyűek nagy teherkocsikkal hozzák ezeket házuk elé.

ő; elragadom a földről, amely nem méltó hozzá, porrá teszem, mi porból lett s a lelket Krisztus kezébe helyezem. Ezek a megbizások nekem legkedvesebbek, olyankor levetem az én csápadt alakomat, — ezt a lárvát, — s feldiszitem magam a feltámadás fényöltözetével, a kereszt jele a homlokomon fényárban uszik és megjelenek a haladokló ágya előtt mint békeangyal. Isten gyermekei ezért már megváltoztatták a régi nevemet — s Isten révézésének neveznek — ki átviszi őket az örökéletbe, vagy Isten hű szolgájának, ki a porhüvelyt a földbe nyugalomra helyezi, a lelket pedig az Atyához viszi. Ez az én hivatásom.

Ez vagyok Isten gyermekeinek.

Oh, halál, köszönjük néked a te intő szavaidat. Ezek mind igaz, tiszta és nyílt Isten igéi. S ha bennünket a te első és második feleleted meg is ijesztett, úgy mégis harmadik feleleted megvigasztalja szívényt s elménket.

Igen, gyűlölni akarjuk a bünt s keresni az üdvöt, hogy ha eljön egyszer a halál, amely az embertől minden láthatót elvesz, a bűnösnek e veszteséget még keserübbé teszi, nekünk a feltámadás fényöltönyében jelenjen meg s bennünket az elmulás kicsiny területéről bizton a halhatatlanság nagy birodalmába vigyen.

(Zsid.: 9; 27. Ján.: 9; 4. Luk. 12; 18-20.)

Evangeliumi Allianc.

Ez a mozgalom az egész világ keresztyéneit egy felekezeten felül álló szervezetbe akarja összefoglalni, bizonyos pontosabban meghatározott közös célok eredményesebb megvalósítása végett. E célok közt egyik legfontosabb pl. a szabad vallásgyakorlat biztosítása a föld minden országában.

Isten különböző felekezetekhez tartozó gyermekeinek egymásközti barátságát, testvériségét ápolni sokszor és sok helyen igen nehéz feladat s mégis olyan cél, amire törekedni, sőt amiért harcolni és — ha kell — szenvedni is kell.

Érdekes fejtegetéseket olvasunk az allianc-ügyre vonatkozólag Seitz Jánosnak, a teichwolframsdorfi üdülőtelep nemrég ellunyt vezetőjének »Erinnerungen und Erfahrungen« c. könyvében:

»A keresztyénségnek nagy szélszakadozottsága egy politikai hasonlatot juttat eszembe. Mily gyenge volt Németország a körülötte lakó ellenségekkel szemben, mikor még számos nagy és kicsiny államra volt szaggatva? De senki sem sejtette, hogy mily erős és hatalmas volt Németország, mikor kiemelkedett a szélszórtság állapotából és a nagy német birodalomná lett.

Gyakran arra kellett gondolnom: mi esoda nagy erővel aráthat győzelmet a keresztyénség a halál, az ördög, a pokol, a világ s a sötétség minden hatalmával szemben, mily győzhetetlenné válik, ha egyszer megszűnik kis és nagy államokra (egyházakra) való szélszakadozottsága, ha ismét **egy szív és egy lélek lesz**, ha annak az emberi szervezkedésnek a helyén, mely a keresztyénséget soha sem fogja összegyűjteni, hanem inkább csak mindjobban nagy és kis részekre osztja, az a szervezetünk lesz, amelyet I. Kor. 13. ír 4e. *Hogy jöjjön és jött létre ez a szervezet?*

Ennél a kérdésnél megint valamire gondolnom kell. Éveket ezelőtt a thüringiai erdőben egy kohóhoz kerültem, melyben vasat olvasztottak. A kályha felső nyílásához vezettek. Egy nagy tömeg beolvasztatlan érc feküdt ott. Ez a sok ércrészt ott feküdt, egyik sem volt a másikkal összeköttetésben. Aztán emberek jöttek, akik az egész halmot belapátolták a kohóba. Mikor valamivel később ismét az olvasztóhoz kerültem, azt mondta az üzemvezető, hogy most megnézhetem, ha akarom, mi lett a vasérből. Pár pillanatig még várnom kellett, akkor egészen alul kinyitott egy elzárt ayilást s egy erős, izzó, megolvadt vassugar lövelt elő. Most a sok ezer vasrész **egy öntvényé** volt összekötve, **egy öntvényé** lettek. Az a salak

és szenny, ami előbb elválasztotta őket, mind visszamaradt a kohóban.

Gyakran megkérdeztem magamat: Is-
tennek is ugyanezt a folyamatot kell az egy-
házzal végigcsinálnia, ha egy öntvényé,
egy szivvé, egy lélekké akarja forrasztani?

De mi mind valamivel hozzájárulhatunk
ehhez kitartó imádság s azáltal, hogy a maga
részéről mindenki mindent elkerül, ami a
szakadékot, a széthuzást növelheti.

Nem nekünk, maroknyi magyar kereszt-
tyénségnek kellene ezt legjobban megszív-
lelni??

A »Hajnal«-ból.

Diakonisszak tükre.

Milyenek kell lenni diakonisszának?
Mi legdrágább köve ékszerláncjának?

Szentséges erővel mufassa meg hitét;
Szívesen szolgáló dolgos szeretetét!
Jóságos munkákban termékenynek tessék;
Nyomornak mélyébe bátran ereszkedjék!
Szíve mindenkoron legyen jó és jámbor;
Lelke alázatos, mindig békés vándor!
Minden kötelesség szemét ébren tartsa;
Füle is hallja meg, ha szól Jézus ajka!
Ha lába poros is, keze legyen tiszta;
Arca felragyogván égnek fényét lgya!

Szelid szóval szóljon, de csüggedés nélkül,
Mert biztos a segély erős Istenétü!
Tudjon hallgatni is, mások ha gyalázzák;
Elleneit inkább imái alázzák!
Kicsinyre ügyeljen, azt szívesen óvja,
Hatalmas Úrdé ugyis minden dolga.
S amit Ő parancsol, azt ne hagyja vesztég;
Gyorsan készüljön fel s vidáman tegye meg!

Jöjjön bár a koldus beburkolva rongyba,
Üdvözlőnk képét ismerje fel rajta!
Járjon bűnösök közt éjszaka és nappal,
Sötétség hatalmát tudja törni azzal!
S üvölt bár a pokol, ne ijessze mérge;
Isten védő szörn a terítve fölébe.

Mit mások dicsérnek, adja mit se késve;
Lemondás, elvesztés — legyen nyeresége!
Járjon e világon eljegyezve égnek;
Hite, szeretete tessék Mesterének!
Neki toborozván munkálkodjék, hasson;
Haldokolva éljen, éltében meghaljon!
A legüdvösebb erők tessenek meg benne;
Mártnak hite s Mártha serény lelke!
Igy foglalkoztatván lényét napról-napra,
Legyen mindenkoron Jézus megváltottja!

Németből: Bernáth.

HÍREK A NAGY VILÁGBÓL

Methodistus

Az Egyesült-Államok elnökének Coolidge Kalvinnak beszéde.

1924. október 15-én leplezték le Wá-
shingtonban, nagy ünnepség keretében
Asbury Ferencnek, Amerika első metho-
dista püspökének szobrát. A szobor, mely
bronzból készült, a püspököt lovon ülve
ábrázolja. Coolidge elnök tartotta az ün-
nepi beszédet, melyet itt közlünk:

Nem mulaszthatjuk el ez alkalom-
mal, hogy megemlékezzünk ama nemes
férfiak odaadó munkásságáról és áldozat-
készségéről, kik országunk létrejövél-
ével oly nagy szerepet játszottak. Népünk ke-
letkezését nem lehet úgy megmagyarázni,
hogy csak az emberi szándékokat és cse-
lekedeteket vesszük figyelembe. A legből-
esebb és legelőrelátóbb férfiaknak is alig
volt sejtelmük azon épület jövőendő nagy-
ságáról, mely az általuk lefektetett alapon
felépült. Ha alkotásaikat áttekintjük, ak-
kor nemcsak az jut újból eszünkbe, hogy
»azoknak, akik Istent szeretik, minden
javukra van«, hanem az is, hogy orszá-
gunk sorsának irányításában halandó em-
berék képességét felülmuló előrelátás, ma-
gasabb bölcsesség s oly távolra ható szán-
dék nyilvánult meg, hogy ezt csakis az
isteni gondviselésnek tulajdoníthatjuk.
Köz társaságunk keletkezésénél nagyon kü-
lönböző szellemi áramlatok hatoltak egy-
másra. Hogy mi az önkormányzat és hogy
mi szükséges ennek fenntartásához, soha-
sem fogjuk megérteni, ha nem szemlél-
jük meg ez alapokat. S ez alapeszmék
egyikének szolgálatában a methodista egy-
ház első amerikai püspöke, Asbury Fe-
renc és társai valóban bámulatraméltó
dolgokat cselekedtek.

Állami rendünk a valláson alapszik.
E forrásból fakad tisztelötünk az igazság
és igazságosság, egyenlőség, szabadság és
az összes emberi jogok iránt.

Aki ezekben az elvekben nem hisz,
az kormányzatunkban nem hisz. Csak két-
féle kormányforma van a világon, az
egyik az igazságon alapszik, a másik az
erőszakon. Az egyik az észre hivatkozik,
a másik a kardra. Az egyik a köztársasági,
a másik az önkényuralomban tesztül
meg. A világ csaknem minden kormány-
zatának története a kevesek kezében
egyesített hatalom története. Az amerikai
alkotmány az ész gyakorlati alkalmazását

ismerje el törvényeül, mely szerint minden hatalom a nép kezébe van letéve.

Ezt az eredményt nem lehetett egy csapásra elérni. Hosszu és nehéz előkészületre volt szükség, mely alatt a esüggesztő balsiker sem hiányzott. Az önkormányzatra való képességet csak a tágkörű műveltség és a nevelés által érhetjük el. Saját példánkon láthatjuk, hogy a folyamat nemzedékeken át tart, sőt hogy még most sincs befejezve. Különösen jellemző, hogy az a nemzedék, amely végigharcolta az amerikai szabadságharcot, előbb igen kiterjedt eszméltető, vallásos mozgalmat élt át. Edwards Jonathant hallották prédikálni. S átélték a nagy, lelkesült, eszméltető gyűléseket, melyeknek prédikátora Whitefield volt. Azoknak a napoknak vallásos élményei a nép nagy tömegeiben mély nyomokat hagytak hátra. Új gondolatokat és új dolgok iránt való érdeklődést keltettek. Az igazságnak mélyebb megismeréséhez és alaposabb megfontolásához vezettek és felszabadították a közvéleményt. Azáltal készítették elő a népet az önkormányzatra, hogy figyelmeztették a jó erkölcs követelményeire. Asbury Ferenc volt arra hivatalva, hogy e munkát folytassa.

Az általa képviselt vallásos mozgalom különösen alkalmas volt arra, hogy áthassa a nép nagy tömegeit. Mint ahogy függetlenségi nyilatkozatunk kimondja, hogy minden ember szabadon született, ugye mozgalom kezdeményezőit az a gondolat látszott vezérelni, hogy minden ember méltó arra, hogy Isten igéjél hallgassa, sőt arra is, hogy felkeressék és az üdvözülés útjára térítsék. S ez volt az indító oka annak, hogy a prédikátorok elmentek az örömhírről a szegények és elhagyottak közé még a gonosztevőkhöz a börtönökbe is. A mi eszményünk az volt, hogy az emberek mind szabadok legyenek s az övék az, hogy az összeseket az üdvösség útjára térítsék. Oly mozgalom volt, amely nagymértékben szolgált a nép összességének érdekét. Nem volt új elmélet, mint ahogy az amerikai alkotmány alapja sem volt az. Azonban egyik is, másik is régi elméletnek az életre való alkalmazása volt és ez volt az új mindketekben.

Ugyanabban az időben, midőn országunk arra készült, hogy oly kormányformát teremtsen, amely a nép akarát fejezi ki s amely mellett a közügyek nem kevesek, hanem sokak kezébe vannak letéve, amely szerint a legjelentéktelenebbnek szava is annyit ér, mint a legtekintélyesebbé, jött Asbury Ferenc Amerikába, hogy a vallást prédikálja. S nem is sejtette, hogy egyúttal segített az embereket

előkészíteni arra, hogy eredményesebben tudjanak résztvenni a nagy szabadságharcban, hogy előnyösebben élhessenek a szabadság vívmányaival s hogy minél áldásosabban tudják megvalósítani az önkormányzat elvét. Nem politikai szándékokkal jött, ezek teljesen távol voltak tőle. A közügyekkel való foglalkozást másokra hagyta. Ő az államnak loyális és békeszerető polgára volt. Az evangéliumot akarta hirdetni az embereknek, tanúságot akart tenni az igazságról s aszerint akart élni, anélkül, hogy a következményekkel törődött volna. Csak egy dolog volt fontos előtte, hogy emberi lelkeket mentsen meg, bárhol és bármilyen körülmények között is éltek azok.

Feladatára különösen alkalmas volt mert megfelelő előképzettséggel és különös ügyességgel birt ahhoz, hogy tanúságot tegyen az igazságról azoknak, akik szabad amerikai polgárokká akartak lenni. Atyja két kezemunkájával kereste meg kenyerét övéi számára s anyjának jámborsága általánosan ismert volt. Nehéz munkájukkal nemcsak fiuk életszükségleteiről gondoskodtak, hanem a tudományos és vallásos nevelődéshez is alkalmat adtak neki. A köznépből származott tehát. Már 17 éves korában elkezdett prédikálni. 1771-ben, huszonhat éves korában, mint önkéntes munkatárs állott Wesley oldalára, ki saját kívánságára Amerikába küldte. Philadelphiába való megérkezése jelentette prédikátori tevékenységének kezdetét s az ezután következő 45 év alatt az összes gyarmatokat és a szomszédos nyugati tartományokat. Kanadát, az északi Maine államtól a délen fekvő mexikói öbölhig bejárta.

Öt évvel Amerikába való megérkezése előtt, ugyanabban az időben, amikor ő a brit konferenciához csatlakozott, mint utazó prédikátor és evangelista, alakult Newyorkban az első methodista közösség. A feljegyzések szerint 316 tagja volt abban az időben. Asbury csodálatos munkateljesítményét az jellemzi, hogy évenként 6000 mértföldet, összesen mintegy 270.000 mértföldet utazott, körülbelül 16.500 prédikációt tartott, több mint 4000 prédikátort látott el utasításokkal és nem kevesebb, mint 224 évi konferencián elnökölt. — Ily áldozatkész szolgálatért 80 dollár évi fizetése volt, akkor, amidőn ez a legmagasabbra emelkedett, ezért volt kitéve nyáron a hőségnek, télen a hidegnek, ezért barangolta be egyedül az erdők s elégedett meg a telepések kunyhóiban a legszerényebb táplálékkal is, míg fáradt teste pihenésre térhetett. De munkájának bizonyítékául 695 prédikátorral és 214.235 taggal bíró egyházat hagyott hátra. Az

ügynek életképességét, amelyet képviselt, még jobban bizonyítja az, hogy 316 tag helyett, akiknek ő prédikált kezdetben, ma 8.000.000 a methodista egyház felnőtt tagjainak száma Amerikában.

A függetlenségi harc alatt Asbury azal a feladattal állott szemben, hogy folytassa működését anélkül, hogy polgári vagy katonai ügyekbe beleavatkoznék. Jellemző, hogy Amerikában tartott első prédikációjának tárgyául a következő mondást választotta: »Mert nem végeztem, hogy egyébről is tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről.«

Munkatársai közül többen 1775-ben visszautaztak Angliába, de ő úgy határozott, hogy marad. »Nem tudom magam reászámni, hogy olyan aratóföldet, mint az amerikai, amelyen amnyi lélek terem Krisztus számára, elhagyjak«, — írta — »s így elhatározom, hogy Isten segítségével kitartok itt, akármilyen következményei legyenek is ennek számomra nézve.« Az ifjú amerikai kormányzat iránt sietett hűségének tanujelét adni. 1789. április 30-án, midőn Washingtont beiktatták, az egyházi konferencia éppen ülést tartott és Asbury püspök azt javasolta, hogy az új elnököt üdvözlő felirattal köszönlék. Javaslatát elfogadták. Megbizták, hogy a feliratot néhányadmagával személyesen adja át s ő olvasta fel ezt Washington elnök előtt. Mily jól tudott alkalmazkodni a viszonyokhoz e prédikátor, aki lóháton járta be a telepeket s aki élete végéig arra törekedett, hogy kormányzatunk alapjait erősítse és hogy mindenkit, még a legszegényebbet és legjelentéktelenebbet is rábirja arra, hogy nemes polgári kötelességeit akarja és képes legyen teljesíteni. Előőrsei lépést tartottak az utókorral, mert a misszionáriusok felkeresték a legszegényebb kunyhót is, hogy az emberek mind megismerjék az igazságot.

E szent élet nagy tanulságokat nyújt számunkra. Az evangéliumnak, melyet Asbury püspök és társai prédikáltak s amelyet más vallásos testületek Isten szolgálai által terjesztettek, köszönhető, hogy oly nagy mértékben kifejlődött a szabadság országunkban és hogy ez oly nagy hatással lehetett az emberiség civilizációjára. Ezt újabb társadalmi javító törekvéseinknél nem szabad elfelejtenünk. Egy ország kormánya sohasem áll magasabb fokon, mint annak vallása. Az emberek erényét nem lehet a törvény tekintélyével helyettesíteni. Bizonyos mértékig sakkban tudjuk tartani a gonoszokat és a törvénytörés és rendőri felügyelet által gondoskodhatunk védelemről és bizton-

ságról, de valódi reformokat, amelyenkre a társadalomnak jelenleg szüksége van, csak a vallásos meggyőződés eredményeképpen lehet elérni, más módon nem. Béke, igazságosság, emberség, jótékonyság, nem hozhatók létre a törvény paragrafusai által, hanem az isteni kegyelem eredményei.

Az istenfélő Asbury élete igénytelenység tekintetében is tanúságot szolgál nekünk. A fényűzésnek nyomát sem ismerte. Az élet kényelméről keveset tudott, még a legszükségesebből is alig jutott neki. Sohasem örülhetett annak, hogy saját otthona van, mindig uton volt, öltözet hiányos, szállása gyakran nyomorúságos, tápláléka sem kielégítő sokszor és nagy szelleme mégis rendíthetetlenül törekedett célja felé, mindig szemé előtt tartva isteni hivatását. Nem e világnak dolgaival jutalmaztatott meg. S még sem kételkedik benne senki, hogy mindennél jobban meg volt elégedve és isteni békét érezett, akkor, midőn visszatekintett művére és figyelhette sikerének növekedését. Az életének anyagi javait is megbecsülte, mint ahogy helvesen is kell értékelnünk azokat, de feladatát mindenek előtt abban látta, hogy a szellemi javakra fektessen súlyt. Arra törekedett, hogy az embereket a szabadság megóvására tanítsa s hogy helyesen tudjanak élni azzal és arra, hogy mint kell az anyagi javakat becsületes módon megszerezni és jól felhasználni és e célból az élet erkölcsi értékei iránt való tiszteletre igyekezett nevelni az embereket.

Mily csodás tapasztalatokra tehetett szert a vadon e prófétája? S ki tudná megmondani, hogy a halhatatlan emberi lelkekre gyakorolt hatása mikor ér véget? Hány otthont szentelhetett fel jelenlétével? Az anyáknak mily nagy serege vihette hozzá gyermekét, a legtávolabbi határterületen is, hogy megáldja őket. Nancy Hanks, Lincoln Abrahámnak anyja, fiatalkorában valószínűleg még hallotta őt. Adams és Jefferson bizonyára ismerték és Jackson épp olyan győzhetetlen lángszellemet ismerhetett fel benne, amilyen ő maga volt. Hány templom köszönheti keletkezését országunkban mindenfelé e magányos lovas önmegtartóztatásának és hű szolgálatának s hány iskola, melyeknek növendékei örömteljes büszkeséggel nevezik magukat »wesleyanusoknak«. Valóban nemzetünk építőmesterei közé sorolhatjuk.

Az emberiség sohasem részesült még annyira a szabadság és jólét áldásaiban, mint azáltal, hogy országunk a vallásos műveltség alapján felépült, amelyre ő igyekezett felépíteni. Mindez elveszne számunkra, ha elhanyagolnák azt a munkát, amelynek Asbury, Ferenc szentelte magát.

A vallás feladatait nem szabad a kormányra bízunk. Nem vonhatjuk ki magunkat az alól, hogy személyesen legyünk felelősek cselekedeteinkért. Senkit sem fogadhatunk el közügyekben megbízható és bölcs tanácsadónak, aki azokat az elveket tagadja és annak az elméletnek híve, hogy a társadalom virulhat akkor is, ha az egyesek rosszak.

Ugy vélem, hogy azáltal is megerősödik bennünk az országunkban való hit, ha ez első püspök életének történetét szemügyre vesszük. Számtalan vihar élt át, melyek közül sok nagyon megviselte, de rendíthetetlen maradt. Háborukat látott és hallotta a háboruk zaját. Bármilyenek is voltak azonban a külső viszonyok, népünk akkor is, mint később is lényegében mindig megőrizte nagybátorságát, ritka szellemi erejét és nem csekély mértékben azt a képességét, hogy nagy válságokban megtalálja a helyes utat. Nem támadhatott oly nagy zűrzavar, hogy népünk ama »csendes, halk morajt« nem hallotta volna. Egy vihar sem volt olyan erős, hogy az ihletett férfiakat megakadályozta volna az igazság hirdetésében. A ma harcat mindig csak előkészület voltak a holnap győzelmeire. Így a józan illelőképesség és a sohasem csüggedő tetterő népünk alaptulajdonságaivá lettek. Nem jön zavarba, ha felelni kell azoknak, akik becsmérlni akarják. S megengedheti magának azt, hogy az illetőket, akik kisebbséni szeretnék, feledékenységgel vádolja. Amerika rendíthetetlenül halad a maga útján. Minden viharból, a körülmények minden változásából győzedelmesen került ki, bár nem tökéletesen, de törekedve előre és nagy elhatározásaiban ugyanaz a vezérelte.

R. «Apotogelé.»

Sokan vannak az emberek között, akik sirva születtek, panaszkodva éltek és csalódottan haltak meg; a keserű orvosságot szájukban tartják és nincs annyi értelmük, hogy a türelemnek egy pohár vízával nyelnék le hirtelen. Minden más embernek a terhét könnyűnek tartják, csak a saját tollaikra panaszkodnak, hogy ólomnehezek; ha szerény jövedelmünk van, akkor ajánlatos, hogy az igényeink is szerények legyenek. A szegénység nem szégyen, ellenben szégyen az, ha zúgolódnunk emiatt.

A szegények némelykor előnyben vannak a gazdagokkal szemben; mert ha egy szegény eledelt keres éhségének csillapítására, akkor valószínű, hogy hamarabb célt ér, mint a gazdag, aki éhséget keres az ételéhez.

Sadhu Sundar Singh az indiai apostol.

India népeinek három legnagyobb embere jelenleg: Rabindranath Tagore a költő és filozófus; Mahatma Gandhi a lángelkű hazafi és India szociális bajainak orvoslója és Sadhu Sundar Singh, aki Krisztusnak apostola és akihez hasonló még nem született Indiában, melyet pedig ősrégi vallásai miatt Ázsia »égő szívének« neveztek el. A két előbbiről sokat írnak az újságok, míg Sundar Singhről keveset s minket mégis ő érdekelt jobban. Európában és Amerikában is járt s hogy mennyire hatott, azt bizonyítja az, hogy eddig 32 könyv jelent meg róla. Életrajzok, róla szóló értekezések és fordítások könyveiből és beszédeiből. Most egy kiváló német tudós a marburgi egyetem tanára Dr. F. Hjerter írt róla egy könyvet. A tudós szerző a vallástörténelem és valláslélektan nagy ismeretével világítja meg tárgyát és a könyvből közöljük Sundar Singh megtéréseéről, és egy tibeti élménvéről szóló fejezetet.

Sadhu Sundar Singh életrajza magyarul is megjelent: Sadhu Sundar Singh, egy indiai apostolnak élettörténete. Németből fordította Wallrabenstein Jakab. Kiadja a »Keresztény Könyvesház« Budapest, Felső-erdősor 5. A német tudós könyvéből közölt két részlet természetesen fellelhető abban is.

Sadhu Sundar Singh, aki ma 34 éves, előkelő családból származik. 1904. december 18-án a szavakkal lépett atyja elé: »El akarok bucsuzni tőled, mert holnap holttestemet találhatják csak majd meg.« »Miért akarod megölni magad? — kérdezte atyja. »Mert a hindu vallás nem elégti ki lelkemet, sem a pénz, sem a kényelem, sem a földi javak közül bármi más. Pénzed csak testi kívánságaimat tudja kielégíteni, de lelkemét nem. Megélelem ezért a nyomoruságos és tökéletlen életet és be akarom fejezni.« Másnap reggel az ifjú a vasuti sínekre akart feküdni, hogy a gyorsvonat, mely öt órakor robog el majd házuk mellett, elgázolja. Már három órakor elhagyta fekvőhelyét és a hindu vallás szertartásai szerint hideg fürdőt vett. Azután Istenhez könyörgött, hogy mutassa meg számára az üdvözlés utját. Lelke kétségbeeséssel volt telve s ezért kezdetben úgy imádkozott »mint egy atheista.« »O Isten, ha van Isten, mutasd meg nekem a helyes utat, mert különben megölöm ma-

game. »Ha nem nyilatkozik még előttem semmi, ha még mindig nem tudok semmit sem megérteni, megölöm magam, hogy a másvilágon találkozam Istennel« — határozta el. Imádkozott, imádkozott, szüntelenül könyörgött Istenhez, hogy szabadítsa meg lelkét a kétségektől és nyugtalanságtól, hogy abba visszatérjen a béke, de nem kapott választ. Ez azonban nem csüggesztette el, hanem folytatta imáival küzdelmét az Istenért, abban a reményben, hogy így békességet nyer. Öt óra tájban egyszerre nagy világosságot látott a szobában, ahol imádkozott. Azt hitte, hogy lángokban áll a ház, kinyitotta az ajtót és körülnézett, de nem volt tűz seholsem. Becsukta az ajtót és tovább imádkozott. Ekkor mint egy fényfelhőben egy ember szeretetet sugárzó arcát látta. — Előbb azt hitte, hogy az talán Buddha, vagy Krisna, vagy más hindu istenség, és le akart borulni, hogy imádjá. Ekkor nagy meglepetésére hindu nyelven a következő szavakat hallotta: »Meddig akarsz üldözni? En érted halltam meg, én értem adtam életemet«. Nem értette a dolgot és egy szót sem tudott szólani.

Ekkor felismerte ama názáreti Jézus sebeit, akit ő nagy embernek tartott, aki hosszú idővel ezelőtt Palesztinában élt és meghalt, azt a Jézust, aki iránt ő néhány nappal ezelőtt még izzó gyűlölettel viselkedett. S ennek a Jézusnak arcán nem látszott hogy haragudna azért, mert szent iratait elővette, hanem csak a szelidség és a szeretet látszott rajta. Erre azt gondolta: »Jézus Krisztus nem halt meg; hanem él s ez ő maga«. És leborult lábaihoz, hogy imádjá.

Szempillantás alatt átalakult belsőleg, érezte hogy Krisztus mint egy isteni folyam, át meg áthatja: béke és öröm töltötte el lelkét és mintegy az ég nyílt meg szívében. Midőn Sundar Singh felkelt, Krisztus eltűnt, de az a csodás béke megmaradt s azóta nem hagyta el többé. Öröme eltelve keltette fel atyját és nyilvánította előtte: »En keresztény vagyok!« Apja nem akarta elhinni. — Elvesztetted az eszedet« — mondta — menj aludni. Tegnapelőtt elővetted a bibliát s most hirtelen keresztény akarsz lenni, ez érthetetlen dolog. Sundar így felelt: »Mert láttam őt. Eddig mindig azt mondtam, hogy Jézus is csak ember volt, aki 2000 évvel ezelőtt élt. Ma magam láttam őt, az élő Krisztust és szólni akarok neki. Éreztem hatalmát, Békességet nyertem tőle, mit nem adhat nekem senki és semmi más.«

Az a'ya ekkor így felelt: »Te öngyilkos akartál lenni«. — »Már öngyilkos lettem. A régi Sundar Singh meghalt, én új ember vagyok« — felelte a hindu próféta.

Kéőbb történt, hogy Sundar Singh térülő utra indult Tibetbe s ott maradt nyáron át. Ezuttal nehéz megpróbáltatást kellett elvi-

sélnie az evangéliumért. Csaknem mártírhálalt halt Krisztusért, de csodálatos módon megmentetett. Rasor városban a láma elé vitték és azzal vádolták, hogy engedély nélkül hatolt be az országba és idegen vallást akar ott terjeszteni. Hálálra ítélték és egy negyven láb mély, kiszáradt kútba vetették, mely verem a gonosztevők számára szolgált. Előbb azonban egy ruddal eltörték jobb kariát, hogy el ne szökhesse. A kút fenékén rothadó hullákra esett s felette vasfedő zárult be. Étlen és szomjan, eltört karjának fájdalmi által gyötörve, ült e sötét, szörnyen büzös veremben. Reménytelennek látszó helyzetében Megváltójának szavaival panaszkodott Istenhez: »En Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet«. Buzgó imával könyörgött Istenhez és szent béke töltötte el lelkét, Isten jelenlétét érezte a halálnak ama helyén. A harmadik éjszaka felnyitotta valaki a kút fedőjét, kötelet eresztett le és lekiáltott hozzá, hogy fogja meg. Midőn a kötel segítségével kihúzták, ismét lecsukódott a fedél és érezte, amint valaki megérinti beteg kezét. Meg akarta szemlélni megmentőjét, de ez eltűnt előle s ő érezte, hogy karja újra ép. Nagynehezen elvánszorgott szállására. Kis idő múlva az emberek nagy csodálkozására újra elkezdett prédikálni. Újra elvitték a dühtől tajtékzó láma elé, aki Sundar kiszabadulását úgy magyarázta, hogy a kút egyetlen kulcsát ellopták tőle. Midőn azonban a kulcsot a láma saját övében találták meg, ez csaknem kövé vált a félelemtől és megparancsolta Sadhumak, hogy hagyja el a várost, nehogy Istene bajt hozzon rája.

R.

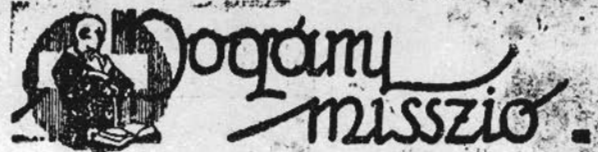
Egy nemes római nőhöz, Cornéliához, eljött barátja gazdag ékszereivel pompázva s azt kérdezte az egyszerűen öltözött Cornéliától: »Hol vannak a te ékszereid?« Erre Cornélia előhivatá két fiát és mondá: »Ime, itt vannak az én ékszereim.«

Kedves olvasóm, vannak-e neked is ilyen drágaságaid, jól nevelt fiak és lányok, vagy te is a külső hű csillogást nézed s közben a belső igazi értéket elfeledted?

Egy nemesen érző szív a legszebb ékszer!

Hűség.

Polykarpot felszólították, hogy tagadja meg Krisztust, akkor megmenekülhet a haláltól. Erre azt mondta: »nyolcvanhat évig szolgáltam az én Üdvözítőmet és soha semmiképpen nem bántott engem, hogyan tagadhatnám őt meg?« S mert hű volt Jézushoz, mártírhálalt kellett halnia.

Az ima nélkülözhetetlen a gyermeknevelésben. Egy koros nő házába vendég érkezett. A vendég nem győzött eleget csodálkozni azon, hogy vendéglátó háziasszonyának fiai s leányai, dacára, hogy már mind házások voltak, úgy szeretik egymást s ragaszkodnak egymáshoz s oly szép egyetértésben s boldogságban élnek. Szóvá is tette a háziasszony előtt, s megkérdezte, hogyan volt képes ezt a nagy csapat gyermeket olyan derék férfiakká s nőkké nevelni, akik mind szeretik az Istent? A nő azt felelte, hogy nem ő nevelte a gyermekeket, hanem az Isten; ő csak naponta térdenálva könyörgött minden gyermekéért Istenhez, s Isten meghallgatta imádságát, mert minden gyermeke tényleg istenfélő, hívő!

Te szülő, ne feledd el, hogy gyermekeid nevelésében az értük való imádkozás éppen oly fontos, mint festük ruházása s táplálása. Imádkozz tiédért, az Ur megáld téged is, őket is megáldja!

Halál
A folyó tulsó oldala. Egy lelki pásztor, nak meghalt a gyermeke és megkérte a szomszédos gyülekezet prédikátorát, hogy jöjjön és temesse el. Ez eljött és a temetésen elmondta, hogy régebben hosszú ideig lakott egy folyó partján, de egyáltalában nem tördött azokkal az emberekkel, akik a folyó tulsó partján laknak. Egyszer aztán a leánya férjhez ment és a férje elvitte a folyó tulsó partjára lakni. Ekkor az érdeklődése azonnal felébredt a másik part lakóival szemben. Maidnem minden napon kiment a partra, megkérdezte az embereket, mi újság a tulsó parton, ha pedig nem jött senki onnan, akkor jól esett az is, ha csak áttekinthetett a másik oldalra.

— Így gondolom az örök hajlékokat is. — szolt a megszorodott apához a szónok. — Amig nincs ott valaki közülünk, csak laza az összeköttetés, mihelyt azonban odakerül valaki tőlünk, a kapocs szorosabb lesz és vágyódni fogunk a tulsó oldalra.

Az Urnak álka száll a gonosznak házára, de az igazaknak lakhelye megáldatik.

Szegényé léssen, aki cselekszik álnok kézzel, a gyors munkásoknak kezük meggazdagítja őket.

Hebich Sámuel, a Bázeli Külmisszió-Társaság egy misszionáriusa halt meg ez évben Indiában. Az elhunyt misszionárius Istentől gazdagon megáldott férfiu volt és eredeti munkásságáról lapunk hasábjain is megemlékeztünk már. Tulajdonképen a pogányok közti evangéliomhirdetést bízták reá, de mikor Hebich látta, hogy az Indiában állomásozó angol katonák erkölce nem sokban különbözik a pogányokétól, inkább ezek közt kezdett dolgozni. Halála alkalmából említik fel a külföldi lapok a következő jellemző két esetet róla.

Az egyik indiai ezredben megbetegedett az ezredorvos. Hebich ismétlen meg akarta őt látogatni, de sohasem engedték be. De nem maradt el; ismét eljött és egyszer beengedték. A beteg azt mondta, hogy olyan gvenge, hogy nem is tud beszélni. Mikor azonban a misszionárius indult kifelé, még megkérdezte: »Mondja kérem, van pokol?» »Ha Isten szava nem hazudik, akkor van. Ezzel eltávozott. Mikor ez eset után ismét látogatást akart tenni, nem fogadták. Hat-szor utasították el, végre hetedizben újra bejutott a beteghez, aki így szolt hozzá beszélgetés közben: »Nem érzem magam oly nagy bünösnek, hogy Isten ne kegyelmezne meg nekem.« Hebich így felelt: »En azonban oly bünösnek érzem magam, hogy Megváltóm nélkül biztosan a pokolba jutnék.« A beteg erre megnyitotta szívet; a jég megolt. »Oh, mily fekete bünös vagyok!« — kiáltott fel. »Majdnem elkéstem.« Ajka megtelt dicsérettel, szive örömmel Isten jóságá iránt.

Egy őrnagy szigoruan megparancsolta szolgáinak, hogyha Hebich eljön hozzá, ne engedje a lakásba. A misszionárius tényleg eljött és a szolga elutasította. »Az őrnagy ur nincs itt.« Hebich azonban félretolta az inast és belépett a lakásba. Senkit sem talált a szobában. Bement a hálószobába, az étkezőbe, a fürdőszobába, és az irodába, — sehol senki. Visszatért a szalonba és csodálkozott, hogy hiába jött volna ide. Ekkor hirtelen meglátta, hogy a divány bojtjai megmozdultak. Hebich alánézett, és tényleg ott látta a tisztet, aki elbuit előle. »Jöjjon elő, gyáva!« Az őrnagy szégyenkezve eljött és ott állt a rettegett misszionárius előtt. »Ülön le kérem és hallgassa meg Isten üzenetét.« Azután elmondta Hebich, hogy Isten mindentlátó szeme elől lehetetenség elrejtőznie. »Aki előtt Adám is a rövidebbet

huzta, ott önnék sincs több esélye. Meg kell térnie bűneiből.« A látogatás vége az lett, hogy együtt térdeltek Ie Isten előtt, bocsánatot kérve. Az őrnagy attól kezdve az Ur Jézus bátor követője lett.

Fohász!

Jézus! hozzád sietlünk,
Téged kérünk légy velünk
Szíviink oly epedve vár,
Fájdalmainkat enyhítsd már.

De a bűnös nem hiszi,
Hogy Jézus megsegíti
Futva halad a lejtőn,
Míg az örvénybe nem dől.

Nincs hite, nincs bizalma.
Nincs reménye, vigasza
Igy jár, aki nem hiszi,
Hogy Jézus megsegíti.

Oh Jézusom jöjj segíts
Mert hatalmad igen nagy.
Törjön meg bűn ereje,
Mindenütt, ahol Te vagy!

Dr. Schárbert Arminné.

A Bazelen igen ismerős hitharcos dr. de Valenti csodálatosan jutott az Ur megismeréséhez. Szellemes ember volt s igen szerették társaságát s igen gyakran különböző társaságokba hívták meg. Egy éjjel vidám hangulatban ment hazafelé, amikor az éjjeli őr énekét hallotta, mely Krisztus szeretetéről beszélt a Golgotán s hogy kőből van a szíve annak, kij ez a szeretet meg nem indit.

Mint nyíl, Isten biztos kezétől küldve, hatottak e szavak lelkébe és újra meg újra felesendült benne: »kőből van a szíve annak, kit e szeretete meg nem indit!« Nem tudott aludni s nem hagyta el az a gondolat, hogy azt a kis dalt éppen neki énekelték. Így történt aztán, hogy elfogadta a golgotai nagy kegyelmet és hitt annak, aki ezt mondta: »Aki hozzám jő, azt semmiképen ki nem vetem.« S ennek az igének hü bizonyosságtevőjévé lőn.

Ahol nincsenek eszes tanácsok, elvész a nép.

Vehet-e valaki tüzet az ő kebelébe, hogy az ő ruhái meg ne égnének?

Felhívás az évi rendes egyetemes imahét megtartására az 1925 évre.

Január 4., vasárnaptól január 10., szombatig (bezárólag.)

Kedves Testvérek a Krisztusban!
A mi egy Urunk hív minket az új év kezdetén, hogy egyesítsük szívünket és értelmünket közös hálaadásban, bűnvalásban és könyörgésben.

Soha sem volt az áldás mértéke teljesebb és túlaradóbb!! Még szenvedésünkben is könyörülő és kegyelmes az Ur, a mi Istenünk: Adjunk hálákat, mert »ki hálával áldozik, az dicsőít engem, és utat készít, hogy megmutathassam neki Istennek szabadítását. (Zsolt. 50:23.)

Soha sem volt mélyebb szükség bűnbánatra. Mint egyének, mint nemzetek, mint egyház: egyaránt gyarlók voltunk kötelességünk teljesítésében. Cselekedtünk olyan dolgokat, amiket nem kellett volna megtennünk és emüiasztottunk olyanokat, amiket meg kellett volna tennünk.

Soha sem volt mélyebb szükség a könyörgésre. Saját, személyes szükségleteinket és a világ szükségait megfontolva, be kell látnunk, hogy most már fölébe kell emelkednünk a múlt hibáinak és mégis, a múlt az egyetlen talaj, amire építhetünk. Krisztus világosságával kell fényt vetítenünk arra a kérdésre, hogy miként termelhetünk magából a tökéletlen múltból olyan jövőndőt, mely Isten gondolata és akaratá szerint való.

Csak Isten segíthet rajtunk. Imádkozunk azért:

Nem kétségeskedhetünk afelől, hogy Isten Szent Lelke működik szerte a világban. Ez magának a mi korunknak is a bizakodása. Az isteni Lélek munkája azt, hogy az emberek ne nyugodjanak bele a visszavonásba és megosztottságba. Ő ébreszt bennünk eleven reményt és szándékot arra, hogy jobb rend legyen a földön. Ő az, aki Krisztus ígérete szerint embereket igazságra vezérel és ahol Ő van, ott ismerik a szabadságot.

Tárjuk ki életünket őszinteséghen és szeretetben Isten jelenlétének teljes valósága előtt. Ha félreleszünk minden büszkeséget és előítéletet, minden magunknak kedvezést és mások megítélését, minden rosszakaratot és ravaszkodást, minden pártharcot és rosszindulatot, módot nyújthatunk Krisztusnak arra, hogy állandóan bennünk lakozzék gazdagon.

1925. január 4., vasárnap. Ajánljuk a következő textusokat igehirdetők és előadók részére: Jer. 23:6-8. II. Péter 3:13.

Mik. 4:3. Ján. 8:31-32; I. Ján. 1:7. Ef. 4:13

1925. január 5., hétfő. Hálaadás és megalázkodás. Zsolt. 24. Ef. 4:20-32, Kol. 1:18-29. I. Ján. 4.

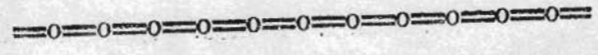
1925. január 6., kedd. Az egyetemes egyház. Az «egy test», melynek feje a Krisztus. Ef. 3. I. Tim. 3:14-16. Jel. 3:7-22.

1925. január 7., szerda. Nemzetek és uralkodók. Zsolt. 2. Róm. 13:1-10; 15:1-7. I. Tim. 2:1-7. 6:11-19.

1925. január 8., csütörtök. Misszió. Csel. 1:1-11. Róm. 10. Ezék. 33:1-20. Ezs. 35.

1925. január 9., péntek. Család, iskola, és az ifjúság. Máté 5:1-16. Csel. 2:14-18. Márk. 10:17-31. Zsolt. 119:1-16.

1925. január 10., szombat. Az itthon alapok. A zsidók. Róm. 10. Zsolt. 91. I. Kor. 16:1-9. II. Kor. 9.

1. Ez boldogság.

Egy lelkész beszéli: pár évvel ezelőtt egyik bibliamagyarázatom után egy hívő asztalos segédhez hívtak, aki súlyos betegen feküdt. Vérmérgézet szenvedett, mikor egy halottnak vitte a koporsót s a halottat betette a koporsóba. Nagy lázban találtam s fájdalmas dacára is nyugodtan feküdt s arcán csodálatos békesség tükröződött vissza. Felolvastam a 23. zsoltárt, amit nagy örömmel hallgatott végig. Mikor másnap az orvos várakozása ellenére még mindig életben volt, beszéltetted a kórházba, hogy operáció segítségével megtartsa az életnek. A betegápoló nővér vigasztalni próbálta a súlyos beteget azzal, hogy nemsokára javulni fog állapota. Erre azonban az asztalos segéd egész határozottsággal azt mondotta, nemsokára Udvőtőjéhez fog menni. Mikor ezt mondotta, minden erejét összeszedte s elénekelté ezt az éneket:

»Szent bizonyosság: Jézus enyém!
Földi utamra sugárzik e fény.
Vár az örökség mennyei rész,
Lelkem ujjongva felfelé néz,
Dicsének hangzik ajakamon
Jézust örömmel magasztalom.«

Vajjon te tudnál-e így énekelni, ha meg kellene halnod?

Alom. Mt. 25, 40.

Hogy minden álom teljessé, azt nem akarjuk állítani; de azt elfogadjuk, hogy Isten néha álomban mondja meg az embereknek azt, amit ébren nem akarnak megfogadni. Egy gazdag nőhöz egyszer egy beteg asszony jött s valami ócska ruhát kért, beteges, fázó teste számára. A gazdag nő odament a ruhaszekrényhez s keresgél, keresgél, míg végre egy teljesen kopott ócska ruhát talált, melynek azonban már hiányzott az egyik ujja. Ezt adta oda a szegény beteg nőnek. Ugy gondolta, jó az még, viselheti egy ideig.

A gazdag nő ezután valahogyan nem találta a helyét. Nyugtalan volt. Többször eszébe jutott az a szegény beteg nő, akinek azt az ócska ruhát adta a hiányzó ujjal. Éjjel álmot látott. Látta nem messze magától Jézust, megsebzett kezeivel, s csodák csodája, rajta az az ócska, ujj nélküli ruha, amit annak a szegény beteg nőnek adott. Jézus most valamit mond: »Amit eggyel tettetek a kicsinyek közül, azt velem tettétek.« Mikor felébredt az asszony, az volt az első dolga, hogy elment egy üzletbe s egy jó új ruhát vett s személyesen vitte el a szegény beteg nőhöz.

Te nem álmodtál még ehhez hasonlót?

A szeretet nem szavakban áll.

Egy öreg királynak három lánya volt. Mikor már nem tudott uralkodni, leköszönt s magához hívatta leányait, azt kérdezte tőlük, ki szereti őt legjobban? A legöregebb azt mondta: »Nem tudom szavakban kifejezni mennyire szeretlek, de jobban szeretlek, mint a világosságot, a levegőt, a szabadságot, a gazdagságot, az egészséget, a szépséget.« A második azt mondta: Jobban szeretlek, mint a testvérem, mert minden örömet megvetek, akkor vagyok csak boldog, ha téged szerethetlek.« A fiatalabbik nem szólt semmit. De mikor faggatták, csak annyit mondott: »Hogy mit érez szívem, azt nem tudja szám.« Emiatt kizáratták az örökségből, mert az országot a két idősebb leány kapta. De mihelyt ezek birtokba vették az országot — az öreg királyt a hideg s az eső dacára elzavarták hazulról. Most a legfiatalabb lány a hazátlanul bujdosó öreg után ment s szeretettel karolta fel agg édesatyját utolsó napjaiban.

Isten országa sem szavakban áll, hanem tettekben, erőben! Ne szavalj sokat a szeretetről, hanem tettekben mutasd meg, hogy szeretet lakozik szivedben!

Népies prédikáció.

Egy fiatal prédikátor átvett egy gyülekezetet Angolországban és beszédeben erősen ostorozta a mai modern bűnöket; a táncot, iszákosságot, divatot, színházat stb. A prédikáció végén odament hozzája gyülekezetének egyik tagja és így szólt:

— Fiam, ha az a szándéka, hogy hosszabb ideig itt maradjon a gyülekezetünkben, akkor ezekkel a bűnökkel szemben óva ósnak kell lennie. Abrahámuak, Izsákuak és Jákóbuak bűneiről beszéltem annyit, amennyit akar, de a mai bűnöket ne szidja annyira, mert ezt a népek nem szavleik el soká.

Alkalmi emberek. Keresztényiség.

Egy faluban volt egy kut, melynek pártalanul fiam vize volt. Messze vidéken nem akadt hozzá hasonló jó ivóvíz. Két nagy hírtája volt azonban ennek a kútnak: télen mindig befagyott a vize és nyáron teljesen kiszáradt. — Sok kereszténynek az állapota is ilyen kúhoz lehet hasonlítani. Ezek olyanok, akik csak bizonyos időszakokban adnak jó vizet, csak »alkalmi« keresztények. Krisztus követőinek azonban minden időben jó vizet kell szorgátalmuk, mindenkor lelkesedniök kell a Szent Lélek tüzei.

Stockmayer megtérése.

A híressé vált Stockmayer lelkész mint fiatal kezdő, francia Svájcban nevelődött két évig. Mikor két évi munka után hívő háziasszonyának azt mondta: »Szívőből sajnálom, hogy el kell hagynom a kedves hajlékom.« — Háziasszonya a zal bocsá. o. ta el: »Én sziatén nagyon sajnálom Önt, különösen akkor, ha elgondolom, hogy Önből még mi lesz az életben.« Ezek a szavak annyira hatoltak rá, hogy szobájába zárkózva imába merült s azt mondotta magában: »Add át életemet most az Urnak, mert ha most meg nem teszed, akkor sohasem teszed meg.« Átadta életét Istenének. Egyik barátjának megmutatta, hogyan tért meg: vett egy kiszáradt gallyat, térdén ketté törte s eldobta. »Látod így fogtam életemet s mint ezt a kettétört kiszáradt gallyat, Isten lábai e.é dobtam, e szavakkal: Itt van életem, tégy velem, ami jól esik!«

Ha bűnös multadat az Ur lábai elé veted s felajánlod életemet Öneki, — megádsd elfogadja s még boldog ember lehetsz!

Az ima ereje.

A hűséges munkával kísért imának óriási ereje van s Isten meghallgatja, sőt többet ad, mint amennyit gyermekei kérnek.

Egy emberöltővel ezelőtt Indiában egy methódista lelkész néhány megtért keresztelese alkalmával azért imádkozott, hogy legyen esz. endő, amikor százan fognak megtérni. Abban a kerületben most egy év alatt 38.000 keresztelkedett meg.

Bátor hűség. 2. id. 1, 38.

Sok orosz fogoly megtért a németországi fogságban. Hazakerülve vonakodtak a bolsevis hadseregbe lépni. Mind hálára ítélték. Egyenkint vezették ki a vesztőhelyre, hol saját sirjukat meg kellett ásniok. Egy alkalommal azonban a szokotnál máskeppen cselekedtek a bolsevisok. A katonák fegyverüket fölhötték, vezényszóra elsütötték — s az elítélt sértetlenül állt sirja széléen. T. i. az volt a katonáknak meghagyva, hogy először csak az elítélt ijesztésére a feje felett löjjenek. Most újra kérdezték a hívő katonát: »Beépsz a hadseregbe? ha nem, most agyonlövünk.« »Nem lépek be, ha agyon is lövök« volt a bátor válasza. »S most olyan választ kapott, amire nem volt elkészülve: »Haza-menetsz, szabad vagy!« Máskor pedig egy más elítélt kérdezték, mikor a fegyvercsövek előtt állt: »Beépsz a bolsevis hadseregbe?« »Igen, ha kell hát belépek.« Ennek meg azt felelték: »Akkor kém vagy.« Ropogott a fegyver és az ember élettelenül rogyott le sirjába.

Ki tudja, nem-e egyhamar kerül rád a sor, hogy báran valljad magad Jézus Krisztus hű katonájának. Leszel-e bátor hitvalló? Hűséges hívő?

A német-francia háború idejében történt, hogy egy sebesült német katonatisztet aki fogságba került, egy francia urnő házában nyeltyezt el. A jó bánásmód és ápolás annyira meghatotta a sebesültet, hogy ápolónőjétől egy napon azt kérdezte: hogy bánhat velem, ellenségével ilyen jól? Mire az urnő így válaszolt: »néhány nappal ezelőtt értesített fiam, hogy egy német urnő házában oly jól bannak vele, mintha csak otthon lenne.« Amint így beszélgettek, ismét levelet hoz a posta s csodák csodája, a fényképen, melyet a fiatal francia édesanyjának küld, a német katonatiszt anyját ismeri fel. Meglepődve így kiált: hiszen ez anyuskám!

Mi, tehetek mást, mint térdre borultak és hálát adnak Istennek csodás végzéseért.

Ha a megelégedés gyökeréből csak egy keveset teszünk a legsoványabb levesbe, akkor jobban fog ízleni, mint a főpolgármester asztalán a teknősbéka leves.

Január.

1. *csüt.*: Luk. 2., 21. Gal. 23—29. Eljen az én lelkem, hogy dicsérjen téged. 119. zsolt. 175. E világban nyomoruságtok létszen; de biztatok: én meggyőztem e világot.
2. *péntek*: Luk. 3., 1—14. 1. Móz. 12. Esznek a nyomorultak és megelégesznek, dicsérik az Urat, akik őt keresik. Eljen szívetek örökké. 22. zsolt. 27. Jöjjetek, én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek és én megnyugosztlak titeket. Mát. 11., 28.
3. *szombat*: Luk. 3., 15—22. 73. zsolt. 23—28. Ne bánkódjatok, mert az Urnak öröme a ti erősségetek. Neh. 8., 10. Örülni fog a ti szívetek és senki el nem veszi tőletek a ti örömeiteket. Ján. 16., 22.
4. *vasárnap*: Mát. 2., 13—23. 1. Pét. 4. 12—19. Hallgasson meg téged az Ur a szűkség idején. 20. zsolt. 2. Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj. Máté 8., 8.
5. *hétfő*: 65. zsolt. 1. Móz. 13. Legeltesd népedet a te vessződdel. Mik. 7., 14. És mondának az apostolok az Urnak: Növeld a mi hitünkét. Luk. 17., 5.
6. *kedd*: Mát. 2., 1—12. Ezs. 60., 1—6. Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezedből. Job. 35., 7. És mikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendezének, megtalálák a gyermeket, leborulván, tisztességet tőnek neki. Máté 2., 10., 11.
7. *szérda*: Luk. 4., 1—13. 1. Móz. 15. Egek harmatozzatok, onnan felül és a felhők folyjanak igazsággal, nyilják meg a föld és viruljon fel a szabadulás és igazság sarjadjon fel; én, az Ur, teremtettem azt. Ezs. 45., 8. Jézus mindenképen idvezitheti azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettük. Zsid. 7., 25.
8. *csüt.*: Luk. 4., 14—30. 1. Móz. 17., 1—8. Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomoruságomban. 119. zsolt. 92. Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel-nappal. Luk. 18., 7.
9. *péntek*: Luk. 4., 31—44. 1. Móz. 17., 15—22. És örvendezett az egész Juda az eskü felett és egyenlő akarattal keresték az Urat. II. Kron. 15., 15. Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engemet, nem méltó énhozzám. Máté 10., 37.
10. *szombat*: Luk. 5., 1—11. 122. zsolt. Imé, napok jönnek, azt mondja az Ur Isten és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, hanem az Ur beszédének hallgatása után. Ámos. 11. Boldogok akik éheznek és szomjuhozzák az igazságot: mert ők megelégtettek. Mát. 5.
11. *vasárnap*: Luk. 2., 41—52. Róm. 12., 1., 6. Én az Urnak éneket zengek, dicséretet mondok az Urnak. Bir. 5., 3. Örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén. Mát. 15., 10.
12. *hétfő*: 66. zsolt. 1. Móz. 18., 1—15. Vajha figyelmeztél volna az én parancsimmal! Olyan volna békességed, mint a folyó víz. Ezs. 48. 18. Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben. Ján. 5., 10.
13. *kedd*: Luk. 5., 12—26. 1. Móz. 18., 10—20. Kiáltls hozzám és megfelelek. Jer. 3., 33. A te hited téged megtartott. Luk. 18., 42.
14. *szérda*: Luk. 5., 27—39. 1. Móz. 18., 27—33. Minden Ő végzése tökéletes. 111. zsolt. 7. Ajánlak titeket Istennek és az ő kegyelmessége igéjének. Ap. csel. 20., 32.
15. *csüt.*: Luk. 6., 1—11. 1. Móz. 19., 1—7., 9—14. Szomjuhozik lelkem az élő Istenhez, mikor mehetek el, és jelenhetek meg Isten előtt. 42. zsolt. 3. Ime, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ján. jel. 3., 20.
16. *péntek*: Luk. 6., 12—35. 1. Móz. 19., 15—29. Mutasd meg csodálatosan a te kegyelmedet. 17. zsolt. 7. Az Ur az én segítségem, nem félek; ember mit árthat nekem. 2. zsid. 13 c.
17. *szombat*: Luk. 6., 36—49. Ezs. 61., 11—6. Ő ad bölcseséget a bölcseneknek és tudományt az értelmeseknek. Dán. 2., 21. Tökéltétek el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre. Luk. 21., 15.
18. *vasárnap*: Ján. 2., 1—11. Róm. 12., 7—16. Atyám vagy te, én Istenem és szabadtításom köszikláj! 89. zsolt. 27. Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled. Zsid. 135.
19. *hétfő*: 71. zsolt. 1. Móz. 22., 1—8. Uram, jó reggel halgasd meg az én szómat. 5. zsolt. 4. Az Urat, a te Istenedet imádd és csak néki szolgálj. Mát. 4., 10.
20. *kedd*: Luk. 7., 1—17. 1. Móz. 22., 9—19. Bizony hiábavalók a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai, ha mérő serpenyőbe vettettek, mind alábbvalók a semmiknél. 62. zsolt. 10. Keressétek előbb Isten országát és ezek mind megadatnak néktek. Mát. 6., 33.
21. *szérda*: Luk. 7., 18—35. 1. Móz. 28., 10—22. Születésemtől fogva a te gondod

- voltam. 22. zsolt. 11. Biztatok, én vagyok, ne féljete. Mát. 14., 27.
22. csüt.: Luk. 7., 36—50. 1. Móz. 32., 1—12. Mert ahová te megy, oda megyek és ahol te megállsz, ott szállok meg. Rut. 1., 16. Minnyájan pedig, kik hívének, együtt valának és mindenük köz vala. Ap. csel. 2., 44.
23. péntek: Luk. 8., 1—15. 1. Móz. 32., 22—31. Azok elvesznek, de te megmaradsz. 102. zsolt. Jézus Krisztus fegnep és ma és örökké ugyanaz. Zsid. 13., 8.
24. szombat: Luk. 8., 16—25. 2. Kir. 5., 1—19. Miképen a pásztor tudakozik nyája után, így tudakozodom nyájam után és kiszabadítom őket minden helyéről. Ez. 34., 12. Mert azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Luk. 19., 10.
25. vasárnap: Mát. 8., 1—13. Róm. 12., 17—21. S annak fiai örüljenek az ő királyukban. 199. zsolt. 2. Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek. Ján. 14., 27.
26. hétfő: 73. zsolt. 1—3. 12—26. 1. Móz. 33. Magasztalják az Urat minden népek. 117. zsolt. 1. Annak okáért ő ántala vigyünk a dicséretnek áldozatát Isten elé. Zsid. 13., 15.
27. kedd: Luk. 8., 26—39. 1. Móz. 35., 1—15. És a tűz után egy szelid hang hallatszék és mikor Illés ezt hallotta, befedé az arcát az ő palástjával. 1. Kir. 19., 12—13. Az embernek fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem, hogy megtartsa. Luk. 9., 56.
28. szerda: Luk. 8., 40—56. Ef. 11—144. És adok nékik egy szívet és új lelket adok belétek. Ez. 11., 19. És én azt a dicsőséget, melyet nékem adtál, nékik adtam. Ján. 17., 22.
29. csüt.: Luk. 9., 1—17. Ef. 1., 15—23. Régené fundáltad a földet s az egek is a te kezdednek munkája. 102. zsolt. 26. Jól-lehet, bizony nincs messze egyikünkötől se, mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk.
30. péntek: Luk. 9., 18—27. Ef. 2., 1—10. Az én segítségem az Uról van, aki teremtette az eget és földet. 121. zsolt. 2. Minden lehetséges a hívőnek. Márk. 9., 23.
31. szombat: Luk. 9., 28—36. 93. zsolt. Világosítsd meg orcádat a te szolgálóin. 31. zsolt. 17. Légy segítségül az én hitetlenségemnek. Márk. 9., 24.

Ha egy ajtót becsuknak, akkor Isten kinyit előttünk egy másikat; ha a borsótermés rossz, lehet hogy a ba bjobban fizet; ha egy tyúk elhagyja tojásait, valószínű, hogy egy másik kikölti a kis csibéket.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Budapest, VI. Felsőerdősor 5 földsz. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet, d. u. 5 órakor bibliamagyarázat, kedd d. u. 5 órakor bibliamagyarázat.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. 1. em. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet csüt. este 7 órakor bibliamagyarázat.

Budapest, Országbiro-ut 12—14 Vasárnap d. u. 3 órakor istentisztelet. Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat.

Kispesten, Nagy Sándor-ut 5. sz. Vasárnap d. u. 4 órakor istentisztelet. Kedden este 7 órakor bibliamagyarázat. Hétfő este 7 órakor bibliamagyarázat.

Cinkota, Éhltan-telep 3. barak, 2. ajtó. Vasárnap d. e. 10 órakor d. u. 5 órakor. Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat.

Nyiregyházán, Dessewffy-ter 10. sz. Vasárnap d. e. 10 órakor, este 8 órakor. Szerda este 8 órakor. Tegnap minden keud este 8 órakor. Oroszok minden esutotok este 8 órakor.

Nagykálló Kiskut-u. minden vasárnap d. u. 4 órakor.

Alsóköcz. Mennda-u 15. Minden vas. d. u. 4 órakor. Szerda este 7 órakor.

Hejocsaba minden pentex este 8 órakor.

Dombóvárán, Bezerédi-u. 27. Minden vasárnap és pentex este 8 órakor bibliamagyarázat.

Laposzkecső. Minden vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet. Szerda este bibliamagyarázat.

Laposvár, Nemeti István-u. 2. Minden 2-ik vas. d. u. 4 órakor, csüt. este 8 órakor bibliamagyarázat.

Dőbröközön. Minden masodik vasárnap.

Gyorkönyben kapolnaban. Minden vasárnap d. e. 10 órakor, este 8 órakor istentisztelet. Szerda este 8 órakor bibliamagyarázat.

Nagyszekely. Minden masodik vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet.

Borjád. Minden masodik vasárnap d. e. 10 órakor este órakor bibliamagyarázat.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szövekezet Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB. Kiadóhatal: Nyiregyháza-Dessewffy-ter 10. szám.